

ongeluk. Valckenier had er een buitengewoon feest van gemaakt. De weelde in spijs en drank had nog nimmer zulk eene hoogte bereikt. Het werd alles aangeboden uit een goed hart, en met vriendelijke uitnoodiging tot drinken. Valckenier zag op niets, al waren het twintig kannen van den edelsten wijn geweest. De gezondheid van al de schutterofficieren was gedronken met nieuwen Spaanschen muscadel. En als de hooge fluiten niet spoedig geledigd werden, riep Valckenier vroolijk: „Komt, vrijer, veegt dat kind zijn naars!” en goot den inhoud van het groote glas in zijne keel. Lang had Gerbrand den gastheer dapper bescheid gedaan, maar tegen het vallen van de schemering kwam hij onder den invloed van den geurigen wijn. Er werd gezongen, geschreeuwd, geraasd. Menigmaal had hij met den roemer in de hand het gezelschap onthaald op zijne vroolijkste liederen . . . .

Doch hier kwam eene schemering over zijne herinnering. De glimmende roode gelaatstrekken der gasten, het razend gerucht der rauwe stemmen, de fonkelende vlammen der kaarsen — dit alles ging voor zijn gezicht en zijn gehoor als een bange droom voorbij. Zeer goed wist hij, dat plotseling allen naar hem luisterden, dat hij de schoonheid zijner uitverkorene, zonder haar naam te noemen, of hare persoon nader aan te duiden, met hartstochtelijke woorden had geprezen. De vrienden hadden opgemerkt, dat hij eenige dagen achtereen op den Amstel met een knap jong meisje gereden had. Onuitputtelijk vloede zijne rede over de heerlijkheid zijner Madalena, en nieuwe roemers, ten boorde vol geschonken, beloonden zijne geestdrift. Daarna verloor zijne heugenis zich in nevelen. Zeker wist hij, dat hij op den Doelen eenige uren in een leunstoel had geslapen. Toen had Valckenier zijne gasten op nieuw ten strijd geroepen. Tegen middernacht vlogen zij de straten op, en drongen de taveernen binnen, waar nog getapt werd. Uren hadden ze gesleten bij den vroolijken waard in de Drie Dweilen op het Water, en daarna tot Moër Joosten in het Vergulde Serpent op de Kolk. Daar waren speellieden met luiten, giegels en fluiten; daar was allerlei kwaad volk, daar werd geschreeuwd, gekreten en gevochten . . . . het was een chaos van losgebroken, woeste, daemonische driften. En wederom scheen een nevel voor zijn geest gekomen, en kon hij zich niet herinneren wat in de laatste uren van dien nacht vol losbandigheid en breidelooze dolheid was geschied.

Met een diepen zucht had hij gemijmerd, en de pen laten rusten. Daar eene huivering hem overviel, wierp hij nieuwe turven in den haard, en greep de pen weer op. Hij las het begin van zijn brief nog eens over, en kwam tot zijne belofte, om Madalena alles breeder mondeling te verhalen, zoo 't God beliefte . . . . Snel schreef hij nu voort:

„Waernaer ick op Dijnsdaeghs 's morgens een mijnen goeden vriendt „gheleydende na Haerlem ter begraeffnisse van een van mijn kennisse, dies „ick door 't aenporren van myn reys Broeder my liet vervoeren, ende deur „reukeloosen yver versloften ick de weet te doen aen mijn Ouders, die tot „mijn groote leedtwesen heel bekommert sijn geweest, beduchtende, dat my